

či naopak mzdě týdenní neb měsíční, odpověděl již zákon. Jsou to předpisy § 1154 obč. zák., kde se mzda akkordní, t. j. mzda podle kusu neb jednotlivého výkonu klade naroveň ne snad pouze mzdě denní, nýbrž dokonce mzdě vyměřené dle hodin, tedy zdánlivě na stupeň ještě nižší než mzda denní, a pak § 1159 obč. zák., kde se souřadí se mzdou podle hodin nebo dní a stejně se s takovým dělníkem akkordním nakládá jako s dělníkem na plat za hodinu neb za den. Má-li se tedy vyložit § 5 v souladu s platným právním řádem, nutno v něm lesnímu dělníku na plat denní postavit na roveň i lesního dělníka na plat úkolový, v duchu právního řádu a předpisu § 5 vyloučení jsou z dobrodiní placené dovolené lesní dělníci úkoloví nutně týniž právem jako lesní dělníci na plat denní.

Čís. 6387.

Společenstva výdělková a hospodářská (zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.).

Nepřípustným jest ustanovení stanov, že úvěr a zápůjčky budou povolovány výjimečně i nečlenům.

(Rozh. ze dne 20. října 1926, R I 894/26.)

Opověď všeobecné záložny v K., společenstva s r. o., by byla v rejstříku zapsána změna stanov v tom smyslu, že bude povolovati úvěr a zápůjčky výjimečně i nečlenům, rejstříkový soud zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze vyhověti, poněvadž zde není podmínek § 16 patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Stěžovatelka míní, že napadené usnesení je v rozporu se zákonem, když jím nebylo vyhověno žádosti, by byla v rejstříku zapsána usnesená změna §§ 23, 43 a 44 stanov v tom směru, že společenstvo bude povolovati úvěr a zápůjčky výjimečně i nečlenům. Než vytýkaného rozporu se zákonem tu není. Stěžovatelka jest společenstvem ve smyslu zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. Jako takové musí svou činností směřovati jediné k podpoře výdělku nebo hospodářství svých členů, prostředky v § 2 stanov uvedenými. Každý jiný účel jest vyloučen a nesmí býti společenstvu dovolen, neboť by pak přestalo býti společenstvem ve smyslu zákona o společenstvech. To plyne jednak z doslovu § 1, jednak také z předpisu § 88 zákona, který přímo označuje za přečin, jestliže společenstvo svou činnost nebo své jednání rozšiřuje na jiné předměty, než ony, které jsou uvedeny v § 1 zákona. To, čeho se stěžovatelka změnou stanov domáhá, povolování úvěru a půjček výjimečně i nečlenům, bylo by podporováním blaha nejen členů, nýbrž i osob třetích, kterýžto účel jest zákonem vyloučen. Nejde tu jen o zaopatření prostředků k dosažení účelu společenstva, jak míní dovolací rekurs, nýbrž o změnu účelu samého způsobem nepřípust-

ným. Ježto pak podle § 11 zákona nesmějí se stanovy od zákona uchýliti, pokud toho zákon nedopouští, nelze vůbec požadované změny stanov povolit, jelikož by se to přičilo zákonu (rozh. Nejvyššího soudu čís. 1756 a 4273 sb. n. s.). Z toho, že jinému společenství stejného druhu bylo z důvodů, jež nelze zde přezkoumati, soudem povoleno poskytovat zápůjčky i nečlenům, nemůže stěžovatelka nic ve svůj prospěch odvoditi, když, jak uvedeno, činnost taková jest podle zákona nedovolená.

Čís. 6388.

Třebas nebyly tvrzeny podmínky ku povolení exekuce vnucenou správou podniku podle §u 341 ex. ř., není závady, by nebyla povolena exekuce zabavením podniku podle §u 331 ex. ř.

(Rozh. ze dne 20. října 1926, R I 910/26.)

Berní úřad v Š. v zastoupení státu navrhl vnucenou správu stavitelského podniku dlužníkovu. Této žádosti první soud po výslechu dlužníka (§ 331 druhý odstavec ex. ř.) vyhověl. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by »předsevzav šetření« vydal nové usnesení. V důvodech uvedl, že (mimo doplnění údajů o úrocích) jest nutno: a) by soud vydal nejprve zákaz nakládání právem a teprve pak usnesení o zpeněžení, b) by vymáhající věřitel uvedl skutečnosti důležité pro přezkoumání přípustnosti vnucené správy podle §u 341 ex. ř., zejména, zda dlužník provozuje živnost na koncesi a kolik zaměstnává pomocníků, c) by soud při rozhodnutí vzal zřetel na údaje povinného ohledně počtu pomocníků. První soud ve smyslu těchto směrnic vyzval berní úřad, by svůj návrh doplnil podle rozhodnutí rekursního soudu. Vymáhající věřitel učinil nový návrh, v němž žádal za příkaz dlužníkovi, by se zdržel všelikého nakládání právem (zabavení), a žádal znova za povolení vnucené správy, dodav, že dlužník zaměstnává ve své koncesované živnosti více než 4 pomocné dělníky. První soud vyslechl znova dlužníka o počtu pomocných sil a konal v tom směru šetření a pak oba návrhy vymáhajícího věřitele z toho důvodu odmítl (správně zamítl), že tu není podmínek § 341 první odstavec ex. ř., protože dlužník má jen jednu pomocnou sílu v kanceláři a protože prý za pomocné dělníky při stavební živnosti nelze pokládati obyčejné dělníky, nýbrž jen »pomocníky vyššího druhu«. Jen tomuto názoru vymáhající věřitel v rekursu odporoval a navrhl změnu usnesení prvního soudu v tom smyslu, že »se exekuce povoluje podle návrhu«, totiž, jak zabavením tak vnucenou správou. Nyní však rekursní soud, upustiv od svého dříve nařízeného doplnění, povolil prostě jen zabavení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníkovi, účelímu proti povolení exekuce zabavením stavitelského podniku, provozovaného povinným. Pokud šlo o zavedení vnucené správy na podnik, uložil rekursnímu soudu, by vyřídil ještě rekurs vymáhajícího věřitele, pokud se domáhal také zpeněžení podniku.